Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,
sniegti 2017. gada 12. septembrī [1]

Lieta C-291/16

Schweppes SA
pret
Red Paralela SL,
Red Paralela BCN SL, iepriekš *Carbòniques Montaner SL*,
piedaloties
Orangina Schweppes Holding BV,
Schweppes International Ltd,
Exclusivas Ramírez SL

(*Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8, Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Preču zīmes – Direktīva 2008/95/EK – 7. panta 1. punkts – Preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšana – Paralēlas preču zīmes – Preču zīmju nodošana attiecībā uz daļu Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijas

1. Vairāk nekā divdesmit gadus pēc 1994. gada 22. jūnija sprieduma lietā *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) Tiesai atkal ir jālemj par prejudiciāliem jautājumiem, kas attiecas uz preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanu saistībā ar vairākās Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) valstīs radušos kopīgas izcelsmes paralēlo tiesību apzinātu sadalīšanu. Šajā saistībā Tiesa ir aicināta vēlreiz spriest par līdzsvaru starp preču zīmju tiesību aizsardzību un preču brīvu apriti.

2. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas ir šīs lietas priekšmets, attiecas it īpaši uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm [2], 7. panta 1. punkta, kā arī uz LESD 36. panta interpretāciju.

3. Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp Spānijas sabiedrību *Schweppes SA*, no vienas puses, un *Red Paralela SL* un *Red Paralela BCN SL*, iepriekš – *Carbòniques Montaner SL* (turpmāk tekstā kopā – "sabiedrības *Red Paralela*"), no otras puses, par šo pēdējo sabiedrību veiktu Apvienotās Karalistes izcelsmes, ar preču zīmi *SCHWEPPES* apzīmētu tonika pudeļu importu Spānijā.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 OV 2008, L 299, 25. lpp., un labojums OV 2009, L 11, 86. lpp. Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Direktīvu (ES) 2015/2436, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2015, L 336, 1. lpp.), kura stājās spēkā 2016. gada 12. janvārī un kuras 15. pants būtībā atbilst Direktīvas 2008/95 7. pantam, Direktīva 2008/95 ir atcelta no 2019. gada 15. janvāra.

Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

4. Preču zīme *SCHWEPPES* tika radīta 1783. gadā, kad *Jacob Schweppe* pirmais izgudroja ūdens gāzēšanas rūpniecisku procesu, radot dzērienu, ko toreiz pazina ar nosaukumu "Schweppes's Soda Water", un Ženēvā (Šveice) nodibināja uzņēmumu *J. Schweppe & Co*. Gadu gaitā preču zīme *SCHWEPPES* guva pasaules mēroga atzinību tonika tirgū.

5. Eiropā apzīmējums "Schweppes" ir reģistrēts kā vārdisku un grafisku, identisku vai praktiski identisku valsts preču zīmju sērija visās EEZ dalībvalstīs.

6. *Cadbury Schweppes* gadiem ilgi bija vienīgais šo dažādo reģistrāciju īpašnieks. 1999. gadā šī sabiedrība nodeva *The Coca-Cola Company* grupai (turpmāk tekstā – "*Coca-Cola*") tiesības uz preču zīmēm *SCHWEPPES* trīspadsmit EEZ dalībvalstīs, saglabājot šīs īpašumtiesības [3] pārējās astoņpadsmit valstīs. 2009. gadā *Cadbury Schweppes*, ar jaunu nosaukumu *Orangina Schweppes Group* (turpmāk tekstā – "*Orangina Schweppes* grupa"), pārpirka japāņu grupa *Suntory*.

7. Spānijā reģistrētās preču zīmes *SCHWEPPES* pieder *Schweppes International Ltd*., kas ir *Orangina Schweppes* grupas galvenās mātessabiedrības *Orangina Schweppes Holding BV* meitassabiedrība Anglijā. *Schweppes*, kas ir *Orangina Schweppes Holding* meitassabiedrība Spānijā, pieder ekskluzīva licence šo preču zīmju izmantošanai Spānijā.

8. 2014. gada 29. maijā *Schweppes* cēla prasību pret sabiedrībām *Red Paralela* par Apvienotās Karalistes izcelsmes tonika pudeļu, kas apzīmētas ar preču zīmi *SCHWEPPES*, importu un tirdzniecību Spānijā. Pēc *Schweppes* domām, šīs darbības ir nelikumīgas, jo minētās tonika pudeles nebija ražojusi un laidusi tirgū pati šī sabiedrība un tas nebija noticis ar tās piekrišanu, bet to bija darījusi *Coca-Cola*, kam nav nekādas saistības ar grupu *Orangina Schweppes*. Šajā kontekstā *Schweppes* norāda, ka, ņemot vērā apspriežamo apzīmējumu un preču identiskumu, patērētājam nav iespējams atšķirt šo pudeļu komerciālo izcelsmi.

9. Atbildot uz šo prasību par pārkāpumu, sabiedrības *Red Paralela* savai aizstāvībai atsaucās uz preču zīmes tiesību izsmelšanu, kas attiecībā uz ar preču zīmi *SCHWEPPES* apzīmētām tādu Eiropas Savienības dalībvalstu izcelsmes precēm, kurās šīs preču zīmes īpašniece ir *Coca-Cola*, izrietot no klusējot izteiktas piekrišanas. Turklāt sabiedrības *Red Paralela* apgalvo, ka nenoliedzami pastāv tiesiskas un ekonomiskas saiknes starp *Coca-Cola* un *Schweppes International*, kopīgi izmantojot apzīmējumu *Schweppes* kā universālu preču zīmi [4].

10. Saskaņā ar iesniedzējtiesas secinājumiem šīs lietas izspriešanai atbilstošie fakti ir šādi:

– *Schweppes International*, neraugoties uz to, ka ir paralēlo preču zīmju īpašniece tikai daļā EEZ dalībvalstu, veicināja preču zīmes *SCHWEPPES* kā globālas preču zīmes tēlu;

– *Coca-Cola*, kas ir īpašniece paralēlajām preču zīmēm, kuras reģistrētas pārējās EEZ dalībvalstīs, deva savu ieguldījumu, lai tiktu uzturēts šis globālas preču zīmes tēls;

3 Savos rakstveida apsvērumos *Schweppes* norāda, ka *Cadbury Schweppes* sākotnēji iecerētā preču zīmes *SCHWEPPES* globālā nodošana *Coca-Cola* saskārās ar Eiropas Komisijas iebildumiem un ka pēc šiem iebildumiem tika uzsākta preču zīmes sadalīšana EEZ teritorijā.

4 Sabiedrības *Red Paralela* iesniedzējtiesā izvirzīja pretprasību vienlaikus pret *Schweppes*, *Orangina Schweppes Holding BV* un *Schweppes International*, pirmkārt, sakarā ar LESD 101. panta pārkāpumu un, otrkārt, par negodīgu konkurenci. Vēlāk tās atteicās no pirmā no šiem diviem saviem prasījumiem, jo pēc tam, kad tās bija iesniegušas sūdzību *Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia* (Valsts tirgus un konkurences komisija, Spānija), šī komisija uzsāka pienākumu neizpildes procedūru pret *Schweppes* saistībā ar iespējamu pret konkurenci vērstu rīcību, slēdzot nolīgumus ar saviem neatkarīgajiem izplatītājiem Spānijā, tostarp ar sabiedrību *Exclusivas Ramírez SL*, pret kuru arī ir celta pretprasība ar mērķi ierobežot tādu ar preču zīmi *SCHWEPPES* apzīmētu preču izplatīšanu un tirdzniecību Spānijā, kuras nav ražojusi šī sabiedrība, un ierobežot šo preču paralēlo importu (*Expediente* S/DC/0548/15 *SCHWEPPES*). 2017. gada 29. jūnijā pēc tam, kad *SCHWEPPES* piekrita noteiktām saistībām, mainot minēto nolīgumu saturu, šī procedūra tika slēgta, nekonstatējot pārkāpumu (lēmums par slēgšanu ir publicēts *Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia* interneta vietnē https://www.cnmc.es/sites/default/files/1724145_1.pdf).

– šis globālais tēls attiecīgajiem Spānijas patērētājiem rada neskaidrības par preču, kas apzīmētas ar preču zīmi *SCHWEPPES*, komerciālo izcelsmi;

– *Schweppes International* atbild par Eiropas tīmekļa vietni, kura īpaši veltīta preču zīmei *SCHWEPPES* (www.schweppes.eu) un kurā ir ne tikai vispārēja informācija par šīs preču zīmes precēm, bet arī saites uz dažādām vietējām tīmekļa vietnēm, tostarp uz Lielbritānijas vietni, kuru pārvalda *Coca-Cola*;

– *Schweppes International*, kam nepieder nekādas tiesības uz preču zīmi *SCHWEPPES* Apvienotajā Karalistē (kur šī preču zīme pieder *Coca-Cola*), savā interneta vietnē aizstāv preču zīmes Apvienotās Karalistes izcelsmi;

– *Schweppes International* un *Schweppes* savās reklāmās izmanto Apvienotās Karalistes preču tēlu;

– *Schweppes International* Apvienotajā Karalistē sociālajos tīklos veic veicināšanas un klientu informēšanas pasākumus precēm, kas apzīmētas ar preču zīmi *SCHWEPPES*;

– noformējums produktiem, kas apzīmēti ar preču zīmi *SCHWEPPES* un ko tirgo *Schweppes International*, ir ļoti līdzīgs – dažās dalībvalstīs, piemēram, Dānijas Karalistē un Nīderlandes Karalistē, pat identisks – tam noformējumam, kāds ir precēm, kuras apzīmētas ar to pašu preču zīmi un kuru izcelsme ir Apvienotā Karaliste;

– *Schweppes International*, kuras juridiskā adrese ir Apvienotajā Karalistē, un *Coca-Cola* miermīlīgi līdzās pastāv Apvienotās Karalistes teritorijā;

– pēc tam, kad 1999. gadā daļa paralēlo preču zīmju tika nodotas *Coca-Cola*, abi preču zīmju *SCHWEPPES* īpašnieki EEZ paralēli lūdza savās attiecīgajās teritorijās reģistrēt jaunas preču zīmes *SCHWEPPES*, kas ir identiskas vai līdzīgas tām pašām precēm (kā it īpaši preču zīme *SCHWEPPES ZERO*);

– lai arī *Schweppes International* pieder paralēlās preču zīmes Nīderlandē, preču zīmes izmantošanu šajā valstī (proti, preces izstrādi, iepildīšanu pudelēs un tirdzniecību) veic *Coca-Cola* kā licences saņēmēja;

– *Schweppes International* neiebilst pret to, ka preces, kurām ir norādīta Apvienotās Karalistes izcelsme, tiek tirgotas tiešsaistē vairākās EEZ dalībvalstīs, kurās šī sabiedrība ir preču zīmes *SCHWEPPES* tiesību īpašniece, piemēram, Vācijā un Francijā. Turklāt preces, kas apzīmētas ar šo preču zīmi, tiek pārdotas visā EEZ teritorijā ar interneta portālu starpniecību, nešķirojot izcelsmi;

– *Coca-Cola* neiebilda, pamatojoties uz savām preču zīmes tiesībām, pret *Schweppes International* lūgumu reģistrēt Savienības paraugu, kas ietver vārdisku elementu "Schweppes".

11. Šajos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8, Spānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai ar LESD 36. pantam, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktam un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktam ir pretrunā tas, ka preču zīmes īpašnieks vienā vai vairākās dalībvalstīs aizliedz paralēli importēt vai pārdot citas dalībvalsts izcelsmes preces ar identisku preču zīmi vai praktiski identisku preču zīmi, kuras pieder trešajai personai, ja minētais īpašnieks ir izmantojis plaši pazīstamas preču zīmes tēlu, kas asociējas ar dalībvalsti, kuras izcelsmes preces tas vēlas aizliegt?

2) Vai LESD 36. pantam, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktam un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktam ir pretrunā preces ar pazīstamu preču zīmi pārdošana Savienībā, reģistrētajiem īpašniekiem izmantojot visā EEZ plaši pazīstamas preču zīmes tēlu, kas vidusmēra patērētājam rada neskaidrības par preces komerciālo izcelsmi?

3) Vai ar LESD 36. pantu, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktu un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktu tiek liegts identisku vai līdzīgu valsts preču zīmju īpašniekam dažādās dalībvalstīs iebilst pret to, ka dalībvalstī, kurā tas ir preču zīmes īpašnieks, tiek importētas ar tā preču zīmei identisku vai līdzīgu preču zīmi apzīmētas preces no dalībvalsts, kurā tas nav preču zīmes īpašnieks, ja citā dalībvalstī, kurā tas ir preču zīmes īpašnieks, tas tieši vai klusējot ir izteicis piekrišanu šo pašu preču importam?

4) Vai LESD 36. pantam, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktam un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktam ir pretrunā tas, ka preču zīmes īpašnieks A, kuram pieder dalībvalsts preču zīme X, iebilst pret ar šo preču zīmi apzīmēto preču importu, ja šo preču izcelsmes valsts ir cita dalībvalsts, kurā preču zīmei X identisku preču zīmi Y ir reģistrējis cits īpašnieks B, kurš to tirgo, un:

   – abi īpašnieki A un B uztur intensīvas tirdzniecības un ekonomiskas attiecības, lai arī tie nav savstarpēji atkarīgi attiecībā uz preču zīmes X kopīgu izmantošanu;

   – abiem īpašniekiem A un B ir saskaņota stratēģija preču zīmes jomā, apzināti izmantojot attiecīgajā sabiedrībā vienotas un kopējas preču zīmes izskatu vai tēlu;

   – abi īpašnieki A un B uztur intensīvas tirdzniecības un ekonomiskās attiecības, lai arī faktiski tie nav savstarpēji atkarīgi, lai kopīgi izmantotu preču zīmi X, un turklāt tiem ir saskaņota stratēģija preču zīmes jomā, apzināti izmantojot konkrētajā sabiedrībā attiecīgo vienotas un kopējas preču zīmes izskatu vai tēlu?"

12. Rakstveida apsvērumus Tiesai iesniedza *Schweppes*, sabiedrības *Red Paralela*, *Schweppes International*, *Orangina Schweppes Holding*, Grieķijas un Nīderlandes valdības, kā arī Komisija.

13. *Schweppes*, sabiedrības *Red Paralela*, *Schweppes International*, *Orangina Schweppes Holding* un Komisija savus mutvārdu paskaidrojumus sniedza 2017. gada 31. maija tiesas sēdē.

Analīze

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

14. *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* lūdz Tiesu galvenokārt atzīt par nepieņemamu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

15. Tās, pirmkārt, apgalvo, ka iesniedzējtiesas aprakstītajos faktiskajos apstākļos ne tikai ir pieļautas acīmredzamas kļūdas [5], bet tie ir arī nepilnīgi, jo apzināti un patvaļīgi ir izlaista *Schweppes* un *Schweppes International* pozīcija, pārkāpjot šo sabiedrību tiesības uz aizstāvību [6].

16. Šajā ziņā es atgādinu, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru atbilstoši LESD 267. pantā paredzētajai prejudiciāla nolēmuma tiesvedībai, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus [7]. Šajā ziņā Tiesa ir pilnvarota lemt vienīgi par Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esamību, ņemot vērā iesniedzējtiesas izklāstīto faktisko un tiesisko situāciju, lai varētu sniegt šai tiesai informāciju, kas ir noderīga tajā izskatāmās lietas izlemšanai [8]. Līdz ar to uz *Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, pamatojoties uz faktiem, ko šī tiesa norādījusi savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.

17. Otrkārt, *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* apgalvo, ka prejudiciālie jautājumi ir abstrakti un pamatoti uz vispārīgiem un hipotētiskiem apgalvojumiem. Tāpēc Tiesai būšot neiespējami novērtēt to vajadzību un atbilstību.

18. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu izveidotā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments, kura ietvaros pirmā sniedz otrajām Savienības tiesību interpretācijas norādes, kas tām ir nepieciešamas, lai atrisinātu izskatāmās lietas [9]. Šīs sadarbības ietvaros tikai valsts tiesa, kura iztiesā strīdu, ņemot vērā lietas īpatnības, vislabāk var noteikt gan to, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma taisīšanai, gan to, cik piemēroti ir Tiesai uzdotie jautājumi [10]. Tas tomēr nemaina to, ka Tiesai, ja nepieciešams, ir jāpārbauda apstākļi, kādos pie tās vērsusies valsts tiesa, lai pārbaudītu savu kompetenci un, it īpaši, lai noteiktu, vai lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai ir sakars ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem un priekšmetu, lai Tiesai nebūtu jāsniedz konsultatīvs viedoklis par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem [11].

19. Šajā lietā ne no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, ne no *Schweppes* iesniegtajiem dokumentiem neizriet, ka uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem acīmredzami nebūtu saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem un/vai priekšmetu. Turklāt, lai noliegtu šādu saistību, nepietiek pamatoties vienīgi uz to, ka viens no lietas dalībniekiem apstrīd iesniedzējtiesas faktu konstatējumu pamatotību.

5 *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* it īpaši noliedz to, ka pastāv ekonomiskas un tiesiskas saiknes starp grupu *Orangina Schweppes* un *Coca-Cola*, it īpaši ekonomiskas un/vai tiesiskas atkarības nozīmē, ka *Coca-Cola* ražoti produkti ir parādījušies kādā interneta vietnē, kura izvietota vienā no domēniem, kas pieder grupai *Orangina Schweppes*, ka šī pēdējā būtu piesavinājusies Apvienotās Karalistes teritoriju attiecībā uz preču zīmi *SCHWEPPES*, ka tā izmanto *Coca-Cola* ražotas preces savā institucionālajā reklāmā, ka tā neaizstāv savas rūpnieciskā īpašuma tiesības tirgū un pieļauj, ka patērētājiem rodas neskaidrības un ka tai ir saskaņota rūpnieciskā īpašuma tiesību reģistrācijas politika ar *Coca-Cola*.

6 Šajā saistībā *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* vērš uzmanību uz to, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu bija priekšmets *Schweppes* celtajai prasībai par tiesas dokumentu atcelšanu, ko iesniedzējtiesa atzina par nepieņemamu un pret ko vēlāk varēja iesniegt prasību *de amparo* (prasību par konstitucionālo tiesību pārkāpumu) *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija).

7 Skat. it īpaši spriedumus, 2012. gada 25. oktobris, *Rintisch* (C-553/11, EU:C:2012:671, 15. punkts), un 2016. gada 28. jūlijs, *Kratzer* (C-423/15, EU:C:2016:604, 27. punkts).

8 Skat. it īpaši spriedumus, 2006. gada 9. novembris, *Chateignier* (C-346/05, EU:C:2006:711, 22. punkts), un 2016. gada 28. jūlijs, *Kratzer* (C-423/15, EU:C:2016:604, 27. punkts).

9 Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumus, 1992. gada 16. jūlijs, *Meilicke* (C-83/91, EU:C:1992:332, 22. punkts); 2012. gada 27. novembris, *Pringle* (C-370/12, EU:C:2012:756, 83. punkts), un 2013. gada 24. oktobris, *Stoilov i Ko* (C-180/12, EU:C:2013:693, 36. punkts).

10 Šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 16. jūlijs, *Lourenço Dias* (C-343/90, EU:C:1992:327, 15. punkts); 2006. gada 21. februāris, *Ritter-Coulais* (C-152/03, EU:C:2006:123, 14. punkts); 2013. gada 24. oktobris, *Stoilov i Ko* (C-180/12, EU:C:2013:693, 37. punkts), un 2016. gada 28. jūlijs, *Association France Nature Environnement* (C-379/15, EU:C:2016:603, 46. punkts).

11 Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumus, 1981. gada 16. decembris, *Foglia* (244/80, EU:C:1981:302, 18. un 21. punkts); 2003. gada 30. septembris, *Inspire Art* (C-167/01, EU:C:2003:512, 45. punkts), kā arī 2013. gada 24. oktobris, *Stoilov i Ko* (C-180/12, EU:C:2013:693, 38. punkts).

20. Visbeidzot, *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* apgalvo, ka, tā kā Tiesas judikatūra attiecībā uz preču zīmes piešķirtu tiesību izsmelšanu ir noteikta un pastāvīga, Savienības tiesību normu interpretācija, ko prasa iesniedzējtiesa, izriet no *acte clair*. Līdz ar to nav vajadzības vērsties Tiesā un šī vēršanās jāatzīst par nepieņemamu.

21. Šajā saistībā es norādu, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka tas, ja atbilde uz prejudiciālu jautājumu skaidri izriet no judikatūras vai ja šī atbilde nerada nekādas pamatotas šaubas 1982. gada 6. oktobra sprieduma lietā *Cilfit* u.c. (283/81, EU:C:1982:335) nozīmē – pieņemot, ka tieši šāds ir šīs lietas gadījums, - nekādi neaizliedz valsts tiesai uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu [12] un nav iemesls tam, lai Tiesa nebūtu kompetenta lemt par šādu jautājumu [13]. Turklāt atbilstoši judikatūrai, kas izriet no 1982. gada 6. oktobra sprieduma lietā *Cilfit* u.c. (283/81, EU:C:1982:335), tikai valsts tiesa var izvērtēt, vai Savienības tiesību pareiza piemērošana ir tik acīmredzama, ka nepastāv nekādas pamatotas šaubas, un tādēļ nolemt nevērsties Tiesā ar jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju, kas izvirzīts šajā valsts tiesā [14], un uzņemties atbildību to atrisināt [15].

22. Ņemot vērā iepriekšminētos apsvērumus, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu jāatzīst par pieņemamu.

Par būtību

23. Ar saviem četriem prejudiciālajiem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai LESD 36. pants un Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts [16] tādos apstākļos kā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minētie liedz valsts preču zīmes īpašnieka licences saņēmējam atsaukties uz ekskluzīvajām tiesībām, kas preču zīmes īpašniekam ir saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā minētā preču zīme ir reģistrēta, lai liegtu šajā valstī importēt un/vai tirgot preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi, bet nāk no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kas iepriekš piederējusi grupai, kuras locekļi ir gan preču zīmes īpašnieks importētājā valstī, gan viņa licences saņēmējs, pieder trešajai personai, kas tiesības uz to ieguvusi ar tiesību nodošanas starpniecību.

24. Šie jautājumi tiks analizēti saistīti. Šim nolūkam es vispirms atgādināšu principus, kas iedibināti ar judikatūru preču zīmes piešķirtu tiesību izsmelšanas jomā, tostarp tādu paralēlu tiesību sadalīšanas gadījumos vairākās EEZ valstīs, kurām sākotnēji bijis viens īpašnieks. Pēc tam es analizēšu veidu, kādā šos principus var piemērot tādos apstākļos kā pamatlietā minētie. Visbeidzot, pamatojoties uz šo analīzi, es piedāvāšu atbildi uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem.

Preču zīmes piešķirtu tiesību izsmelšana

25. Dalībvalstu tiesību aktos principā ir atzītas preču zīmes īpašnieka tiesības iebilst pret to, ka trešās personas importē vai tirgo ar šādu preču zīmi apzīmētas preces [17]. Ja šādas preces nāk no citas dalībvalsts, šo tiesību īstenošana rada ierobežojumu preču brīvai apritei. Pamatots ar rūpnieciskā un komerciālā īpašuma aizsardzību, šāds ierobežojums ietilpst LESD 36. panta pirmā teikuma piemērošanas jomā un līdz ar to ir atļauts, ja vien tas nav "patvaļīgas diskriminācijas" vai "slēptas ierobežošanas līdzeklis dalībvalstu tirdzniecībā" šā panta otrā teikuma nozīmē.

12 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* u.c. (283/81, EU:C:1982:335, 15. un nākamie punkti).

13 Spriedums, 2008. gada 11. septembris, *UGT-Rioja* u.c. (no C-428/06 līdz C-434/06, EU:C:2008:488, 42. un 43. punkts).

14 Skat. spriedumus, 2005. gada 15. septembris, *Intermodal Transports*, C-495/03, EU:C:2005:552, 37. punkts), kā arī 2015. gada 9. septembris, *X* un *van Dijk* (C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564, 58. punkts).

15 Spriedums, 2015. gada 9. septembris, *X* un *van Dijk* (C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564, 58. punkts).

16 Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punkts, kas arī minēts prejudiciālajos jautājumos, nav piemērojams pamatlietas faktiem.

17 Jāatgādina, ka noteikumi par preču zīmes piešķirtām tiesībām, kā arī preču zīmju īpašnieku tiesības Savienībā ir pilnībā saskaņoti. Šajā nozīmē, attiecībā uz Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmo direktīvu 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), skat. spriedumu, 2010. gada 3. jūnijs, *Coty Prestige Lancaster Group* (C-127/09, EU:C:2010:313, 27. punkts un tajā minētā judikatūra); skat. arī spriedumu, 1998. gada 16. jūlijs, *Silhouette International Schmied* (C-355/96, EU:C:1998:374, 25. un 29. punkts).

26. Preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanas princips, iekļauts Savienības tiesībās judikatūras ceļā un kodificēts Pirmās direktīvas 89/104[18] 7. panta 1. punktā, pēc tam Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktā un visbeidzot Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktā[19], nosaka dalībvalstu atzīto ekskluzīvo tiesību apjomu, lai izvairītos no šo tiesību īstenošanas tādā veidā, ka tiek sadalīts iekšējais tirgus, nodalot valstu tirgus.

27. Lai panāktu līdzsvaru starp preču zīmes teritorialitāti un preču brīvu apriti, ar šo principu tiek pasludināts, ka tad, kad prece, kas likumīgi apzīmēta ar preču zīmi, ir laista Savienības tirgū (un, plašāk, EEZ) ar preču zīmes īpašnieka piekrišanu vai to darījis viņš pats, šis pēdējais nevar, izmantojot savas ekskluzīvās tiesības, iebilst pret turpmāku šīs preces apriti.

28. Šis princips pirmoreiz ir formulēts 1974. gada 31. oktobra spriedumā *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115)[20]. Šajā spriedumā Tiesa vispirms atgādina, ka, lai arī Līgums neiespaido dalībvalsts tiesību aktos atzītās tiesības rūpnieciskā un komercīpašuma jomā, šo tiesību īstenošanai var tikt piemēroti Līgumā noteiktie aizliegumi[21]. Pēc tam tā precizē, ka, "tā kā ar to tiek ieviests izņēmums vienā no [iekšējā] tirgus pamatprincipiem, [LESD] 36. pants nepieļauj [..] atkāpes no preču brīvās aprites, izņemot gadījumus, ja šīs atkāpes attaisno fakts, ka tās aizsargā tiesības, kas ir šī īpašuma īpašais priekšmets"[22]. Tā turpina, norādot, ka preču zīmju jomā komercīpašuma īpašais priekšmets ir it īpaši "nodrošināt, ka īpašniekam ir ekskluzīvas tiesības lietot preču zīmi, pirmo reizi laižot preci tirgū, un šādi viņš tiek pasargāts no konkurentiem, kuri vēlētos ļaunprātīgi izmantot preču zīmes stāvokli un reputāciju, pārdodot preces, kas nelikumīgi apzīmētas ar šo preču zīmi"[23]. Ņemot vērā šādu priekšmetu, Tiesa secina, ka šķērslis, kas izriet no tiesībām liegt ar preču zīmi apzīmētas preces importu, kuras preču zīmes īpašniekam piešķir dalībvalsts tiesību akti rūpnieciskā un komercīpašuma jomā, "nav pamatots gadījumā, kad prece ir likumīgi laista tirgū dalībvalstī, no kuras to ir importējis pats preču zīmes īpašnieks vai tas ir noticis ar viņa piekrišanu, tādā veidā, ka nevar būt jautājuma par preču zīmes negodprātīgu izmantošanu vai pārkāpumu"[24]. Pretējā gadījumā, pēc Tiesas domām, preču zīmes īpašniekam "būtu iespēja sadalīt valsts tirgus un tātad ierobežot tirdzniecību starp dalībvalstīm, lai arī šāds ierobežojums nav nepieciešams, lai tiktu garantēts būtiskais saturs viņa ekskluzīvajām tiesībām, kas izriet no preču zīmes"[25]. Citiem vārdiem sakot, šādā gadījumā tirdzniecībai tiktu likti "nepamatoti šķēršļi"[26].

29. Izsmelšanas principa piemērošanai ir jāizpilda divi nosacījumi, pirmkārt, ar preču zīmi apzīmēto preču laišana tirgū EEZ un, otrkārt, preču zīmes īpašnieka piekrišana šai laišanai tirgū, ja to tieši neveic viņš pats. Ņemot vērā ierobežojumus, ko šis princips rada preces zīmes īpašnieka ekskluzīvajām tiesībām, Tiesa mēdz šauri interpretēt nosacījumus, kas nosaka tā piemērošanu.

18 Skat. šo secinājumu 17. zemsvītras piezīmi.

19 Skat. arī Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr°207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) 13. panta 1. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Regulas (ES) 2017/1001 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.), kas no 2017. gada 1. oktobra aizstāj Regulu Nr. 207/2009, 15. panta 1. punktu.

20 Šis pats princips jau bija nostiprināts autortiesību blakustiesību jomā spriedumā, 1971. gada 8. jūnijs, *Deutsche Grammophon Gesellschaft* (78/70, EU:C:1971:59, 12. punkts). Attiecībā uz patentiem skat. spriedumu, 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (15/74, EU:C:1974:114, 10. –12. punkts).

21 Skat. spriedumu 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115, 6. punkts).

22 Skat. spriedumu 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115, 7. punkts).

23 Skat. spriedumu 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115, 8. punkts).

24 Skat. spriedumu 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115, 10. punkts).

25 Skat. spriedumu 1974. gada 31. oktobris, *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115, 11. punkts).

26 Skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. G. Jacobs*] secinājumus lietās *Bristol-Myers Squibb* u.c. (C-427/93, C-429/93, C-436/93, C-71/94 un C-232/94, EU:C:1995:440, 60. un 61. punkts).

30. Tādējādi attiecībā uz pirmo no iepriekšminētajiem nosacījumiem Tiesa, spriežot par Pirmās direktīvas 89/104 7. panta 1. punkta interpretāciju, lēma, ka "laišana tirgū" šā noteikuma izpratnē ir tikai tad, kad ar preču zīmi apzīmētās preces patiešām tiek pārdotas, jo vienīgi šāds pārdošanas akts ļauj īpašniekam "realizēt viņa preču zīmes ekonomisko vērtību" un trešajām personām gūt "tiesības rīkoties ar precēm, kas apzīmētas ar preču zīmi" [27].

31. Attiecībā uz otro nosacījumu, kas saistīts ar preču, kuras apzīmētas ar preču zīmi, laišanas tirgū attiecināmību uz tās īpašnieku, Tiesa ir precizējusi, joprojām interpretējot Pirmās direktīvas 89/104 7. panta 1. punktu, ka piekrišana šādai laišanai tirgū "ir noteicošais elements" ar preču zīmi piešķirto ekskluzīvo tiesību izsmelšanai [28] un līdz ar to tas jāpauž "veidā, kas skaidri norāda uz īpašnieka gribu atteikties no šīm tiesībām" [29].

32. Šāda griba parasti izriet no minētās piekrišanas skaidra formulējuma [30]. Tomēr, kā Tiesa atzinusi 2009. gada 15. oktobra spriedumā *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 23. punkts), prasības, kas izriet no preču brīvas aprites aizsardzības, tai lika uzskatīt, ka šāds noteikums "var tikt grozīts".

33. Tādējādi, pirmkārt, Tiesa lēma, ka ar preču zīmi piešķirto ekskluzīvo tiesību izsmelšana var notikt it īpaši tad, ja preču tirdzniecību veic tāds *saimnieciskās darbības subjekts*, kurš ar preču zīmes īpašnieku ir *ekonomiski saistīts*, tostarp, piemēram, licences saņēmējs [31]. Pie šīs hipotēzes vēl atgriezīšos turpmāk šajos secinājumos.

34. Otrkārt, no Tiesas judikatūras arī izriet, ka pat gadījumos, kad attiecīgās preces pirmo reizi EEZ tirgū ir laidis saimnieciskās darbības subjekts, kurš nekādi nav ekonomiski saistīts ar preču zīmes īpašnieku, un pēdējais minētais nav tieši izteicis savu piekrišanu, griba atteikties no preču zīmes piešķirtajām ekskluzīvajām tiesībām var izrietēt no minētā īpašnieka *netieši izteiktas piekrišanas*, un šādu netieši izteiktu piekrišanu var izsecināt, pamatojoties uz 2001. gada 20. novembra sprieduma *Zino Davidoff* un *Levi Strauss* (no C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617) 46. punktā izklāstītajiem kritērijiem [32].

35. Šajā spriedumā, kurš attiecās uz gadījumu, kad ar preču zīmi apzīmētas preces pirmo reizi tiek laistas tirgū ārpus EEZ, bet kura vispārējā piemērojamība tikusi atzīta 2009. gada 15. oktobra spriedumā *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 26. un nākamie punkti), Tiesa precizēja, ka piekrišana tam, ka preces tiek laistas EEZ tirgū, var izrietēt arī no tādiem tieši neizteiktiem faktiem un apstākļiem pirms šīs laišanas tirgū, tās laikā vai pēc tam, kuri saskaņā ar valsts tiesas viedokli skaidri norāda uz īpašnieka atteikšanos no savām tiesībām [33].

27 Skat. spriedumu, 2004. gada 30. novembris, *Peak Holding* (C-16/03, EU:C:2004:759, 40. un 42. punkts). Skat. arī spriedumu, 2011. gada 14. jūlijs, *Viking Gas* (C-46/10, EU:C:2011:485, 32. punkts).

28 Preces pirmā laišana tirgū (pārdošana vai cits īpašuma tiesību pārejas akts), ko veic pats īpašnieks, ir šāda piekrišana. Šajā gadījumā izsmelšana notiek tikai ar šādas laišanas tirgū starpniecību un nav atkarīga no īpašnieka piekrišanas preču turpmākai tirdzniecībai, skat. spriedumu, 2004. gada 30. novembris, *Peak Holding* (C-16/03, EU:C:2004:759, 52. un 53. punkts).

29 Skat. spriedumus, 2009. gada 23. aprīlis, *Copad* (C-59/08, EU:C:2009:260, 42. punkts), kā arī 2009. gada 15. oktobris, *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 22. punkts).

30 Skat. spriedumus, 2001. gada 20. novembris, *Zino Davidoff* un *Levi Strauss* (C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617, 46. punkts), kā arī 2009. gada 23. aprīlis, *Copad* (C-59/08, EU:C:2009:260, 42. punkts).

31 Šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 34. punkts); 2009. gada 23. aprīlis, *Copad* (C-59/08, EU:C:2009:260, 43. punkts), kā arī 2009. gada 15. oktobris, *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 24. punkts).

32 Skat. spriedumus, 2009. gada 15. oktobris, *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 25. punkts), kā arī 2010. gada 3. jūnijs, *Coty Prestige Lancaster Group* (C-127/09, EU:C:2010:313, 37. punkts).

33 Skat. spriedumu, 2001. gada 20. novembris, *Zino Davidoff* un *Levi Strauss* (no C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617, 46. punkts), kā tas izskaidrots spriedumā, 2009. gada 15. oktobris, *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 35. punkts un rezolutīvā daļa).

36. Šā paša sprieduma 53.–58. punktā Tiesa piebilda, ka šādai netieši izteiktai piekrišanai ir jābūt pamatotai ar liecībām, kas var pozitīvi pierādīt preču zīmes īpašnieka atteikšanos no savām ekskluzīvajām tiesībām, un ka jo īpaši to nevar izsecināt tikai no minētā īpašnieka klusēšanas vien [34]. Šajā saistībā tā precizēja, ka netieši izteikta piekrišana tostarp nevar izrietēt no tā, ka preču zīmes īpašnieks nav informējis visus nākamos preču, kas laistas tirgū ārpus EEZ, pircējus par saviem iebildumiem pret izplatīšanu EEZ, uz precēm nav norādīts aizliegums tās laist tirgū EEZ vai preču zīmes īpašnieks ir nodevis īpašuma tiesības uz precēm, kas apzīmētas ar preču zīmi, nenosakot līgumiskos ierobežojumus un to, ka saskaņā ar līgumam piemērojamām tiesību normām nodotās īpašuma tiesības, neesot šādiem ierobežojumiem, ietver tiesības uz neierobežotu tālākpārdošanu vai vismaz tiesības izplatīt preces tālāk EEZ [35].

37. Par piekrišanas priekšmetu Tiesa precizēja, ka tas attiecas tikai uz preču, kas apzīmētas ar preču zīmi, "turpmāku tirdzniecību", un no tā izriet, ka izsmelšanas princips darbojas tikai uz konkrētās preces *noteiktiem eksemplāriem* un īpašnieks joprojām var aizliegt izmantot preču zīmi attiecībā uz tiem eksemplāriem, kas netika pirmo reizi laisti tirgū ar viņa piekrišanu [36].

38. Visbeidzot, jāatgādina, ka Tiesa ir atkārtoti apstiprinājusi, ka Savienības direktīvu normas par preču zīmēm, kas nostiprina preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanas principu, ir jāinterpretē, ņemot vērā Līguma noteikumus par preču brīvu apriti [37].

Preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšana kopīgas izcelsmes paralēlo ekskluzīvo tiesību sadalīšanas gadījumā

39. Tiesai trīs reizes ir uzdots jautājums, vai tādas preču zīmes īpašnieks, kas reģistrēta vairākās dalībvalstīs un kas sākotnēji piederējusi vienai personai un vēlāk tikusi sadalīta vai nu brīvprātīgi, vai īstenojot valsts piespiedu pasākumu, var liegt teritorijā, kurā viņa tiesības tiek aizsargātas, importēt ar preču zīmi apzīmētas preces, kas laistas apgrozībā dalībvalstī, kurā šī preču zīme pieder trešajai personai.

40. Lietā, kurā tika pieņemts 1974. gada 3. jūlija spriedums *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72), kurš pasludināts pirms 1974. gada 31. oktobra sprieduma *Centrafarm* un *de Peijper* (16/74, EU:C:1974:115), kas, kā norādīts iepriekš, nostiprināja izsmelšanas principu preču zīmju jomā, proti, 1935. gadā tiesības uz preču zīmi *HAG* Beļģijā un Luksemburgā šo tiesību īpašniece, Vācijas sabiedrība *HAG AG*, nodeva savai Beļģijas meitassabiedrībai *Café Hag SA*. Pēc Otrā pasaules kara *Café Hag* akcijas, ko Beļģijas iestādes apķīlāja kā ienaidnieka mantu, tika pārdotas trešajām personām. 1971. gadā *Café Hag* savas tiesības uz preču zīmi *HAG* Beļģijā un Luksemburgā nodeva sabiedrībai *Van Zuylen Frères*, kas pati neražoja ar preču zīmi apzīmētās preces, bet tās iegādājās no *Café Hag*. Tā kā *HAG* bija sākusi piegādāt Luksemburgas mazumtirgotājiem preces, kas apzīmētas ar tās vācu preču zīmi *HAG*, *Van Zuylen Frères* iesniedza prasību *tribunal d'arrondissement de Luxembourg*, kura uzdeva Tiesai divus prejudiciālos jautājumus par to, kā pamatlietas faktiem piemērojama Līguma noteikumu par aizliegtas vienošanās gadījumiem un preču brīvu apriti interpretācija.

34 Skat. arī spriedumu, 2009. gada 15. oktobris, *Makro Zelfbedieningsgroothandel* u.c. (C-324/08, EU:C:2009:633, 19. punkts).

35 Skat. spriedumus, 2001. gada 20. novembris, *Zino Davidoff* un *Levi Strauss* (no C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617, 60. punkts), kā arī 2010. gada 3. jūnijs, *Coty Prestige Lancaster Group* (C-127/09, EU:C:2010:313, 39. punkts). Tāpat, pēc Tiesas domām, nevar atsaukties uz valsts noteikumiem attiecībā uz tirdzniecības ierobežojumu piemērošanu trešajām personām, lai preču zīmes īpašnieka klusēšanai piemērotu tādas sekas, ka tā dzēš viņa ar šo preču zīmi piešķirtās tiesības; skat. spriedumu, 2001. gada 20. novembris, *Zino Davidoff* un *Levi Strauss* (no C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617, 65. punkts).

36 Skat. spriedumu, 1999. gada 1. jūlijs, *Sebago* un *Maison Dubois* (C-173/98, EU:C:1999:347, 19. un 20. punkts).

37 Skat. spriedumus, 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c. (C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 27. punkts), kā arī 1997. gada 20. marts, *Phytheron International* (C-352/95, EU:C:1997:170, 18. punkts).

41. Konstatējusi, ka pēc *Café Hag* ekspropriācijas vairs nepastāv nekādas tiesiskas, finansiālas, tehniskas vai ekonomiskas saiknes starp abiem no preču zīmes *HAG* sadalīšanas izrietošo preču zīmju īpašniekiem, Tiesa noraidīja EKL 85. panta (LESD 101. panta) piemērošanu pamatlietas apstākļiem. Attiecībā uz noteikumu par preču brīvu apriti interpretāciju Tiesa vispirms atgādināja, ka, pirmkārt, preču zīmju tiesības aizsargā to likumīgo īpašnieku pret tādu personu viltojumiem, kurām nav nekāda tiesības apliecinoša dokumenta, un ka, otrkārt, šo tiesību īstenošana veicina tirgu nodalīšanu un tādējādi ietekmē preču brīvu apriti starp dalībvalstīm. Turklāt tā lēma, ka preču zīmes īpašnieks nevar atsaukties uz ekskluzīvajām preču zīmes tiesībām, lai dalībvalstī aizliegtu tirgot citā dalībvalstī likumīgi ražotas tās pašas izcelsmes preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi [38] (tā sauktā "izcelsmes identitātes" teorija) [39]. Nostiprinot šo risinājumu, Tiesa 1974. gada 3. jūlija sprieduma *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) 14. punktā precizēja, ka "ja [vienotajā tirgū] preču zīmes izcelsmes norāde ir noderīga, šo informāciju patērētājiem var sniegt ar tādiem līdzekļiem, kas neapdraud preču brīvu apriti".

42. 1974. gada 3. jūlija spriedumā *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) Tiesas pieņemtā nostāja – kas saistībā ar konkurences noteikumiem jau iepriekš bija pausta 1971. gada 18. februāra spriedumā *Sirena* (40/70, EU:C:1971:18, 11. punkts) un apstiprināta 1976. gada 22. jūnija spriedumā *Terrapin (Overseas)* (119/75, EU:C:1976:94, 6. punkts) [40] - tika atcelta ar 1990. gada 17. oktobra spriedumu *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359). Lietas faktiskie apstākļi bija identiski, vienīgā atšķirība bija tā, ka šoreiz *HAG* centās iebilst pret sabiedrības, kas bija *Van Zuylen Frères* tiesību pārņēmēja, veiktu ar preču zīmi *HAG* apzīmētu Beļģijas izcelsmes preču importu Vācijā. Tomēr Tiesa uzskatīja, ka ir "jāpārskata šā sprieduma interpretācija saistībā ar judikatūru, kas pakāpeniski ieviesta attiecību jomā starp rūpniecisko un komercīpašumu un Līguma vispārīgajiem noteikumiem, it īpaši preču brīvas aprites jomā" [41].

43. Atgādinājusi par tās judikatūrā izstrādāto preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanas principu, Tiesa vispirms uzsvēra, ka tam, lai preču zīme varētu pildīt tai uzticēto lomu Līgumā paredzētās neizkropļotās konkurences sistēmā, tai ir "jāgarantē, ka visu preču, kuras ar to tiek apzīmētas, ražošanu kontrolē viens uzņēmums, kurš ir atbildīgs par to kvalitāti". Pēc tam Tiesa precizēja, ka preču zīmes tiesību īpašais priekšmets – kura aizsardzībai ir pieļaujamas atkāpes no preču brīvas aprites pamatprincipa – ir garantija, ka īpašniekam ir tiesības lietot šo zīmi, pirmo reizi laižot preci tirgū, un, lai noteiktu šo ekskluzīvo tiesību precīzo apjomu, ir jāņem vērā preču zīmes pamatfunkcija, proti, garantēt patērētājam vai gala izmantotājam ar preču zīmi apzīmētās preces izcelsmes identitāti, ļaujot viņam šo preci atšķirt no precēm ar citādu izcelsmi, nesajaucot tās.

44. Preču zīmes izcelsmes norādes funkcija 1990. gada 17. oktobra spriedumā *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359) ir centrālais elements, attiecībā pret kuru novērtēt ar preču zīmi piešķirto tiesību apjomu, kā arī robežas, savukārt 1974. gada 3. jūlija spriedumā *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) Tiesa savā vērtējumā šai funkcijai bija piešķīrusi vien nebūtisku nozīmi (skat. šo secinājumu 41. punktu). Šī skatījuma maiņa lika Tiesai uzskatīt, ka "jebkāda piekrišanas elementa neesamība" no *HAG* puses tam, lai vienādas preces, kuras ražojis un tirgo "uzņēmums, kam nav nekādas tiesiskas vai ekonomiskas saistības" ar *HAG AG*, laistu citas dalībvalsts tirgū ar identisku preču zīmi, ir "noteicošais" fakts, lai vērtētu tās tiesības iebilst pret šo preču importu Vācijā [42]. Būtībā, ja šādu tiesību preču zīmes īpašniekam nebūtu, patērētāji vairs nevarētu droši noteikt ar preču zīmi apzīmēto preču izcelsmi. Pastāvētu risks, ka preču zīmes īpašniekam "pārmet preces sliktu kvalitāti, par ko viņš nekādi

38 Skat. spriedumu, 1974. gada 3. jūlijs, *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72, 4., 5. un 10.–12. punkts).

39 Skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa secinājumus lietā *HAG GF* (C-10/89, nav publicēti, EU:C:1990:112, 7. punkts).

40 Šajā spriedumā Tiesa lēma, ka ar Līguma noteikumiem par preču brīvi apriti ir saderīgi, ja kādā dalībvalstī reģistrēts uzņēmums saskaņā ar preču zīmju tiesībām, kuras aizsargā šīs valsts tiesību akti, iebilst pret citā dalībvalstī reģistrēta uzņēmuma tādu preču importu, kas saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem apzīmētas ar nosaukumu, kurš ļauj to sajaukt ar pirmā uzņēmuma preču zīmi, tomēr ar nosacījumu, ka starp attiecīgajiem uzņēmumiem nepastāv nekāda veida konkurenci ierobežojoša aizliegta vienošanās vai tiesiskas vai ekonomiskas atkarības attiecības un ka to attiecīgās tiesības *radušās neatkarīgi vienas no otrām*.

41 Skat. spriedumu, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 10. punkts).

42 Skat. spriedumu, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 15. punkts).

nav atbildīgs”[43]. Pēc Tiesas domām, fakts, ka abas apspriežamās preču zīmes sākotnēji piederēja vienam īpašniekam, nav būtisks, jo “pēc ekspropriācijas, neraugoties uz to kopīgo izcelsmi, katra preču zīme attiecīgajā teritorijā neatkarīgi pildīja savu funkciju garantēt to, ka ar šo zīmi apzīmētajām precēm ir viena un tā pati izcelsme”[44].

45. Tiesa noteikti atteicās no izcelsmes identitātes teorijas 1994. gada 22. jūnija spriedumā *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261).

46. Faktiskie apstākļi pamatlietā, kurā tika pieņemts šis spriedums, atšķiras no apstākļiem lietās, kurās tika pieņemts 1974. gada 3. jūlija spriedums *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) un 1990. gada 17. oktobra spriedums *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359), galvenokārt tajā, ka apspriežamās preču zīmes sadalīšana nenotika valsts iestādes rīcības rezultātā, bet gan pēc brīvprātīgas tiesību nodošanas vienošanās procedūras ietvaros. Nodošana attiecās tikai uz vienu Amerikas grupas *American Standard*, kurai ar Francijas un Vācijas meitassabiedrību starpniecību piederēja preču zīme *IDEAL-STANDARD* Vācijā un Francijā, Francijas meitassabiedrības darbības nozari. *American Standard* Vācijas meitassabiedrība iebilda pret to, ka Vācijā tiek tirgotas ar tādu pašu preču zīmi, kāda tai piederēja šajā dalībvalstī, apzīmētas preces, kuras importētas no Francijas, kur tās ražojusi īpašumtiesību ieguvēja sabiedrība, kas ir grupas meitassabiedrība Francijā. Šo tirdzniecību veica īpašumtiesību ieguvējas sabiedrības meitassabiedrība, kas reģistrēta Vācijā. Atšķirībā no pamatlietām, kurās pieņemts 1974. gada 3. jūlija spriedums *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) un 1990. gada 17. oktobra spriedums *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359), šīs preces nebija identiskas, bet tikai līdzīgas tām, kuras ražoja preču zīmes īpašnieks Vācijā.

47. 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) pamatojumā Tiesa vispirms uzsvēra, ka valsts īpašumtiesības apliecinoši dokumenti preču zīmju jomā ir ne tikai teritoriāli, bet arī savstarpēji neatkarīgi un šī neatkarība paredz, ka īpašnieks tiesības uz preču zīmi var nodot attiecībā uz vienu valsti, vienlaicīgi tās nenododot attiecībā uz citām valstīm[45]. Pēc tam Tiesa atgādināja preču zīmju tiesību priekšmetu, kā arī robežas, kādas izsmelšanas princips nosaka šo tiesību īstenošanai.

48. Šajā kontekstā Tiesa minētā sprieduma 34. punktā precizēja, ka šis princips “darbojas, ja preču zīmes īpašnieks importētājā valstī un preču zīmes īpašnieks eksportētājā valstī ir identiski vai ja, būdami atsevišķas personas, tie ir ekonomiski saistīti”[46], un noteica vairākas situācijas, kurās minētais princips jāpiemēro, proti, ne tikai gadījumā, kad ar preču zīmi apzīmētās preces laiž tirgū tas pats uzņēmums, bet arī gadījumos, kad šādas preces laiž tirgū tās pašas grupas licences saņēmējs, mātessabiedrība vai meitassabiedrība, vai arī ekskluzīvs koncesionārs. Pēc Tiesas domām, visos šajos gadījumos kopīgs ir tas, ka ar preču zīmi apzīmēto preču ražošanu *kontrolējusi viena struktūra* un tādējādi šo preču brīva aprite neapdraud preču zīmes funkciju. Šajā saistībā tā arī paskaidroja, ka noteicošais elements ir “kontroles *iespēja* attiecībā uz preču kvalitāti, nevis šīs kontroles faktiska īstenošana”[47].

49. Attiecībā uz šo principu piemērošanu gadījumā, kad preču zīmes tiesības nodotas tikai attiecībā uz vienu vai vairākām dalībvalstīm, Tiesa precizēja, ka šāda situācija ir skaidri jānošķir no tādas situācijas, kurā importētās preces nāk no licences saņēmēja vai meitassabiedrības, kurai nodotas īpašumtiesības uz preču zīmes tiesībām eksportētājā valstī. Būtībā, kā norāda Tiesa, “pats par sevi, proti, ja nav nekādas

43 Skat. spriedumu, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 16. punkts).

44 Skat. spriedumu, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 17. punkts).

45 Skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 26. punkts).

46 Šajā pašā nozīmē skat. arī spriedumu, 1997. gada 20. marts, *Phytheron International* (C-352/95, EU:C:1997:170, 21. punkts).

47 Skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 37. un 38. punkts) (mans izcēlums). Šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2009. gada 23. aprīlis, *Copad* (C-59/08, EU:C:2009:260, 44.–46. punkts).

ekonomiskas saiknes, tiesību nodošanas līgums [..] nedod personai, kura nodod īpašumtiesības, līdzekļus kontrolēt īpašumtiesību saņēmēja tirgoto un ar preču zīmi apzīmēto preču kvalitāti"[48], ne arī ļauj uzskatīt, ka persona, kura nodod īpašumtiesības, ir netieši piekritusi tam, ka šīs preces ir apritē teritorijās, kurās tai joprojām ir preču zīmju tiesības[49].

50. Pamatojoties uz šiem apsvērumiem un noraidot Komisijas un importētājas sabiedrības iesniegto pretējo argumentāciju, Tiesa paplašināja "tirgu izolācijas risinājumu"[50], kas nostiprināts 1990. gada 17. oktobra spriedumā *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359), attiecībā uz preču zīmes brīvprātīgas sadalīšanas gadījumu.

Šo principu piemērošana pamatlietas apstākļiem

51. Uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ņemot vērā izklāstītos principus, un jāizvērtē, vai pamatlietas apstākļos *Schweppes* var likumīgi iebilst pret to, ka trešā persona Spānijā, kur *Schweppes SA* pieder preču zīme *SCHWEPPES*, importē preces, kas apzīmētas ar šīm preču zīmēm un ko Apvienotajā Karalistē tirgo *Coca-Cola*.

52. Vispirms ir jāatzīst, ka, veicot pirmo analīzi, šķiet, ka pamatlietas apstākļiem var vienkārši piemērot 1994. gada 22. jūnija spriedumu *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261), kā to ieteica *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding*.

53. Būtībā tāpat kā lietā, kurā pieņemts 1994. gada 22. jūnija spriedums *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261), te ir runa par paralēlo tiesību brīvprātīgu sadalīšanu vairākās dalībvalstīs. Turklāt nav strīda par to, ka *Schweppes International* un *Coca-Cola* nesaista neviens no attiecību veidiem, ko Tiesa ņēmusi vērā šā sprieduma 34. punktā. *Coca-Cola* nav ne *Schweppes International* licences saņēmējs, ne ekskluzīvs koncesionārs Apvienotajā Karalistē, un starp šīm abām sabiedrībām nepastāv nekādas grupas attiecības.

54. Sabiedrības *Red Paralela* un Komisija, kā arī Grieķijas un Nīderlandes valdības, atsaucoties uz iesniedzējtiesas apsvērumiem, tomēr lūdz Komisiju turpināt analīzi un atzīt, ka *Schweppes* (kā apspriežamās preču zīmes īpašnieka *Schweppes International* licences saņēmēja) tiesības iebilst pret attiecīgo preču importu Spānijā, ņemot vērā pamatlietas īpašos apstākļus, var būt izsmeltas.

55. Lai arī to nostāja attiecībā uz rezultātu būtībā sakrīt, argumenti, ar kuriem šīs ieinteresētās puses savu nostāju pamato, daļēji atšķiras. Grieķijas valdība un Komisija iesaka Tiesai precizēt tās judikatūras robežas saistībā ar 1994. gada 22. jūnija spriedumu *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261), ņemot vērā pamatlietas apstākļus, savukārt sabiedrības *Red Paralela* un Nīderlandes valdība būtībā uzskata, ka šādos apstākļos, iebilstot pret tādu preču, kas apzīmētas ar preču zīmi *SCHWEPPES*, bet ko šīs sabiedrības nav ražojušas un netirgo, paralēlo importu, *Schweppes* un *Schweppes International* ļaunprātīgi izmanto tiesības.

56. Pirms šo atšķirīgo skatījumu izvērtēšanas īsi jāpievēršas argumentam, ko vispirms savos rakstveida apsvērumos min Komisija un kas bija būtiskākais tās argumentu izklāstā, kā arī it īpaši sabiedrību *Red Paralela* argumentu izklāstā attiecībā uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem. Saskaņā ar šo argumentu – kas tika lietots pret atteikšanos no izcelsmes identitātes teorijas preču

48 Skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 41. punkts).

49 Skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 43. punkts).

50 Šo frāzi Tiesa ir lietojusi 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 44. punktā.

zīmes sadalīšanās vai brīvprātīgas sadalīšanas gadījumos – paralēlo tiesību nodošana attiecībā tikai uz daļu no valsts preču zīmēm, kas pieder īpašumtiesību piešķīrējam, noteikti liek apstrīdēt šo preču zīmju atšķirtspējas funkciju, ko īpašumtiesību piešķīrējs labprātīgi pieņem un kā sekas viņam ir jāpacieš [51].

57. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa šo argumentu stingri noraidīja 1994. gada 22. jūnija spriedumā *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261), kurā tā skaidri izslēdza faktu, ka tas, ka īpašumtiesību piešķīrējs pieņem preču zīmes atšķirtspējas funkcijas vājināšanos sākotnējo tiesību uz šo preču zīmi sadalīšanas rezultātā, var ietvert atteikšanos no viņa ekskluzīvajām tiesībām iebilst pret to, ka viņa teritorijā tiek importētas preces, kuras citā EEZ valstī tirgo cits ieguvējs [52].

58. Būtībā, kā Tiesa uzsvēra minētā sprieduma 48. punktā, preču zīmes funkciju var novērtēt attiecībā uz konkrēto teritoriju. Līdz ar to tas, ka pēc teritoriāli ierobežotas tiesību nodošanas preču zīmes izcelsmes norādes funkcija var būt vājināta attiecībā uz daļu ar preču zīmi apzīmēto preču patērētāju, proti, uz tiem, kas pārvietojas EEZ teritorijā starp divām valstīm, kurās šīs preces ražo un tirgo atšķirīgas sabiedrības, neliek zust katra preču zīmes īpašnieka ieinteresētībai valsts līmenī saglabāt savas ekskluzīvās tiesības savā teritorijā, lai aizsargātu savas preču zīmes atšķirtspējas funkciju patērētājiem šajā teritorijā.

59. Turklāt no šajos secinājumos iepriekš minētās judikatūras izriet, ka preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšana notiek tikai ar preču zīmi apzīmēto preču laišanas tirgū posmā [53]. Līdz ar to, ja teritoriāli ierobežotas tiesību nodošanas rezultātā preču zīmes paralēlo tiesību īpašnieks brīvprātīgi atsakās no tā, ka ir vienīgais, kurš tirgo ar šo preču zīmi apzīmētas preces EEZ teritorijā, ar šādu atteikšanos nebūs saistītas nekādas tiesību izsmelšanas sekas, jo brīdī, kad dota piekrišana tiesību nodošanai, neviena tirdzniecības darbība ar precēm, kas apzīmētas ar nodoto preču zīmi, vēl nav notikusi.

60. Kad tas ir noskaidrots, es norādu, ka vismaz daļa argumentu, ko savos apsvērumos Tiesai izvirzījušas sabiedrības *Red Paralela*, daļēji atbilst loģikai, kas ir pamatā šo secinājumu 56. punktā minētajam argumentam.

61. Pēc sabiedrību *Red Paralela* domām, tā kā *Schweppes* un *Schweppes International* rīkojās tā, lai veicinātu preču zīmes *SCHWEPPES* globālu un vienotu tēlu arī pēc preču zīmes sadalīšanas, un to sekmēja *Coca-Cola* atļaujošā, pat sadarbību veicinošā attieksme, tās *ir deformējušas tās preču zīmes izcelsmes norādes funkciju*, ko tās lieto Spānijā, un līdz ar to ir zaudējušas tiesības iebilst pret to, ka šajā dalībvalstī paralēli importē preces, kas likumīgi apzīmētas ar identisku preču zīmi un ko *Coca-Cola* tirgo citā EEZ valstī. Sabiedrības *Red Paralela* īpaši uzsver apstākli, ka *Schweppes* un *Schweppes International* savā grupas politikā, komerciālajos lēmumos, attiecībās ar klientiem, kā arī reklāmas vēstījumos ir aktīvi centušās saistīt savas preču zīmes izcelsmi ar Apvienoto Karalisti, proti, dalībvalsti, no kuras nāk lielākā daļa sabiedrību *Red Paralela* Spānijā tirgoto preču.

62. Lai arī tā ir pievilcīga, sabiedrību *Red Paralela* argumentācija mani nepārliecina.

63. Pirmkārt, kā norādīju jau iepriekš, preču zīmes izcelsmes norādes funkcijas vājināšana, jebkurā gadījumā daļai attiecīgo patērētāju, ir neizbēgamas sekas vienas un tās pašas preču zīmes paralēlo tiesību teritoriāli ierobežotai nodošanai. Šīs vājināšanās rezultāts var būt īpaši spēcīgs, ja, kā tas ir pamatlietā, preču zīmei, kas ir sadalīšanās vai sadalīšanas priekšmets, ilgus gadus ir bijis viens

51 Galvenokārt pamatojoties uz šo argumentu, kā to atgādina Komisija, ģenerāladvokāts K. Gulmans [*C. Gulmann*] savos secinājumos lietā *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:48, 92. un 101. punkts) ieteica Tiesai piešķirt pārāku nozīmi Līguma noteikumiem par preču brīvu apriti, nevis īpašumtiesību piešķīrēja ieinteresētībai saglabāt savas ekskluzīvās tiesības tirgot ar preču zīmi apzīmētās preces savā paša teritorijā. Tiesa pati 1976. gada 22. jūnija spriedumā *Terrapin (Overseas)* (119/75, EU:C:1976:94, 6. punkts) tostarp izmantoja šādu argumentu, lai pamatotu un apstiprinātu 1974. gada 3. jūlija spriedumā *Van Zuylen* (192/73, EU:C:1974:72) nostiprināto kopīgas izcelsmes doktrīnu, to paplašinot un attiecinot uz brīvprātīgas tiesību sadalīšanas gadījumu.

52 Skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 47. un 48. punkts).

53 Skat. šo secinājumu 30. punktu.

īpašnieks un ja tā ir iemantojusi plašu atzinību kā vienota preču zīme. Tomēr, kā es jau uzsvēru, no šādām sekām, iepriekš paredzamām, bet tādām, ko nav iespējams novērst, nevar izrietēt nekāds ierobežojums tiesību nodošanai attiecībā uz personas, kura nodod īpašumtiesības, to preču zīmju paralēlo tiesību, kas nav bijušas nodošanas priekšmets, īstenošanu nākotnē [54]. Turklāt personai, kura nodod īpašumtiesības, arī netiek uzspiesta rīcība, kuras mērķis būtu aktīvi pretoties šādām sekām.

64. Otrkārt, preču zīmes reputācija, kā arī tās tēls un spēja raisīt asociācijas, kas ir faktori, kuri nosaka tās vērtību, zināmā mērā var būt atkarīgi no šīs preču zīmes vēstures un tātad no tās izcelsmes. Šādos gadījumos preču zīmes, uz ko attiecas vairākas valsts reģistrācijas, īpašnieks, kurš nodod tikai daļu savu paralēlo tiesību uz šo preču zīmi, joprojām ir ieinteresēts arī turpmāk atsaukties uz vienotās preču zīmes vēsturi un izcelsmi, ja tas viņam palīdz saglabāt tā apzīmējuma vai to apzīmējumu vērtību, attiecībā uz kuriem viņš ir saglabājis īpašumtiesības. Līdz ar to šim īpašniekam nevar pārmest, ka pēc tiesību nodošanas viņš savu preču noformējumā, reklāmas vēstījumos vai attiecībās ar patērētājiem turpina atsaukties uz preču zīmju, kurām viņš joprojām ir īpašnieks, ģeogrāfisko izcelsmi, pat ja, kā tas ir pamatlietā apspriežamās preču zīmes gadījumā, šī izcelsme ir saistīta ar valsti, kurā preču zīmes tiesības turpmāk pieder īpašumtiesību saņēmējam. Tāpat un to pašu iemeslu dēļ īpašniekam nevar pārmest atsaukšanos uz vienotās preču zīmes vēstures elementiem, veicot jaunas reģistrācijas, kā tas ir pamatlietas gadījumā, kur tas attiecas uz preču zīmes *SCHWEPPES* tonika izgudrotāja parakstu.

65. Iepriekš aprakstītā rīcība, pat ja pieņem, ka tā var vājināt *Schweppes* Spānijā izmantotās preču zīmes atšķirtspējas funkciju attiecībā pret Spānijas patērētājiem, iekļaujas stratēģijā, kuras mērķis ir nosargāt šo sabiedrību preču zīmes vērtību un kuras nolūks nav minētajiem patērētājiem radīt neskaidrības par pamatlietā apspriesto preču komerciālo izcelsmi (kas turklāt nav jājauc ar ģeogrāfisko izcelsmi). No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo sabiedrības *Red Paralela*, minēto sabiedrību rīcība, iebilstot pret to, ka teritorijā, kurā tām piederošā preču zīme ir aizsargāta, tiek importētas preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi, nav uzskatāma par tiesību, kas piešķirtas ar minēto preču zīmi, ļaunprātīgu izmantošanu [55].

66. Tāpat ir jānorāda, ka, pieņemot, ka precēm, kuras tirgo attiecīgi *Schweppes* Spānijā un *Coca-Cola* Apvienotajā Karalistē, ir patiešām neatkarīga izcelsme, jautājums, kas tiks izskatīts vēlāk, paralēlā importa liberalizācija, kurai par labu liecina sabiedrības *Red Paralela*, vienīgi palielinātu Spānijas patērētāju neskaidrības par šo preču komerciālo izcelsmi. Tomēr es neuzskatu, ka Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts sekmē šādas sekas.

67. Atliek izvērtēt sabiedrību *Red Paralela* argumentu, saskaņā ar kuru *Schweppes International* īsteno savas preču zīmes tiesības veidā, kas rada patvaļīgu diskrimināciju starp dažādām dalībvalstīm, jo šī sabiedrība atļauj *Coca-Cola* Apvienotajā Karalistē tirgoto preču paralēlo importu dažās teritorijās, kurās tā ir preču zīmes *SCHWEPPES* īpašniece, bet to neatļauj citās teritorijās, piemēram, Spānijā.

68. Šajā ziņā atliek norādīt, ka tas vien, ka preču zīmes īpašnieks pieļauj to, ka valstī, kurā viņa preču zīme ir aizsargāta, importē preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi un kam izcelsme ir citā dalībvalstī, kurā tās laidusi tirgū trešā persona bez viņa piekrišanas, neļauj uzskatīt, ka šis īpašnieks ir netieši atteicies iebilst pret tās pašas izcelsmes preču importu citā dalībvalstī, kurā viņam pieder paralēlās tiesības. Būtībā, pirmkārt, kā es jau norādīju šo secinājumu 36. punktā, ar preču zīmes

54 Skat. šo secinājumu 57.–59. punktu.

55 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka indivīdi nevar ļaunprātīgi vai krāpnieciski izmantot Savienības tiesību normas un ka valstu tiesas katrā atsevišķā gadījumā, pamatojoties uz objektīviem apstākļiem, var ņemt vērā attiecīgo personu ļaunprātīgo vai krāpniecisko rīcību, lai liegtu tām izmantot minētās Savienības tiesību normas (skat. it īpaši spriedumus, 1999. gada 9. marts, *Centros*, C-212/97, EU:C:1999:126, 25. punkts; 2006. gada 21. februāris, *Halifax* u.c., C-255/02, EU:C:2006:121, 68. punkts, kā arī 2007. gada 20. septembris, *Tum* un *Dari*, C-16/05, EU:C:2007:530, 64. punkts). Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka ļaunprātīgas prakses pierādīšanai ir vajadzīgs, pirmkārt, objektīvu apstākļu kopums, no kura izriet, ka, lai gan formāli ir ievēroti Savienības tiesiskajā regulējumā paredzētie nosacījumi, šajā tiesiskajā regulējumā izvirzītais mērķis nav sasniegts, un, otrkārt, subjektīvs elements, ko veido vēlme iegūt priekšrocību, kura izriet no Savienības tiesiskā regulējuma, mākslīgi radot tās iegūšanai nepieciešamos apstākļus – spriedumi, 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija (C-364/10, EU:C:2012:630, 58. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2014. gada 12. marts, *O.* un *B.* (EU:C:2014:135, 58. punkts); skat. arī spriedumu, 2014. gada 18. decembris, *McCarthy* u.c. (C-202/13, EU:C:2014:2450, 54. punkts).

īpašnieka klusēšanu vai pasīvu attieksmi principā nepietiek, lai prezumētu, ka viņš piekrīt tādu preču laišanai tirgū, kuras apzīmētas ar identisku preču zīmi vai tādu preču zīmi, kas var radīt neskaidrības. Tas vēl jo vairāk ir spēkā, ja uz šādu attieksmi atsaucas, kā to dara sabiedrības *Red Paralela*, lai atbalstītu noteiktas teritorijas izcelsmes preču paralēlā importa vispārēju liberalizāciju. Otrkārt, kā es arī jau izklāstīju iepriekš šo secinājumu 37. punktā, preču zīmes piešķirtas tiesības tiek izsmeltas ar īpašnieka tiešu vai netiešu piekrišanu tikai attiecībā uz tām precēm, attiecībā uz kurām šī piekrišana tikusi dota. Visbeidzot, es papildus norādu, ka, ņemot vērā iesniedzējtiesas sniegto informāciju, šķiet, tam, ka *Schweppes* atteicās īstenot savas tiesības iebilst pret Apvienotās Karalistes izcelsmes preču paralēlo importu dažās teritorijās, kur tās preču zīmes ir reģistrētas, nav sistēmisks raksturs un tas attiecas tikai uz izplatīšanu internetā.

69. Pēc sabiedrības *Red Paralela* iesniegto argumentu aplūkošanas pievērsīšos Komisijas apgalvotajam.

70. Pēc šīs pēdējās domām, preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšana vēl bez situācijām, kas uzskaitītas 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 34. punktā, var notikt arī tad, ja ar identiskām paralēlām preču zīmēm apzīmētu preču ražošanai un tirdzniecībai piemēro *vienotu komercpolitiku un stratēģiju*, ko vada šo preču zīmju īpašnieki.

71. Šim apgalvojumam, manuprāt, Tiesai ir jāpievērš uzmanība.

72. Atšķirībā no tā, ko apgalvo *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding*, šis viedoklis tieši saskan ar judikatūru, kura saistīta ar 1994. gada 22. jūnija spriedumu *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261).

73. Lai arī 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) tekstā nav tiešas norādes uz preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanu citos gadījumos nekā tie, kas uzskaitīti šā sprieduma 34. punktā, Tiesas argumentācija lielā mērā ļauj uzskatīt, ka šis saraksts vienkārši ir indikatīvs.

74. Būtībā, kā to pareizi norādījusi Komisija, kritērijs, kas ir minētā sprieduma pamatā, lai būtu spēkā tiesību izsmelšanas princips, ja preču zīmes tiesību īpašnieks importētājā valstī un persona, kas laidusi ar preču zīmi apzīmētās preces tirgū eksportētājā valstī, nav viena un tā pati persona, liek atgriezties pie "ekonomisku saikņu" pastāvēšanas starp šīm divām personām.

75. Kaut arī Tiesa nav definējusi jēdzienu "ekonomiskas saiknes", aprobežojoties vienīgi ar apgalvojumu, ka šādas saiknes pastāv trijās 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 34. punktā minētajās situācijās – proti, licences vai preču zīmes nodošanas gadījumā vai arī gadījumā, ja abas iesaistītās struktūras ir vienas grupas daļas -, loģika, kas ir šī sprieduma pamatā, kā arī Tiesas izmantotā valoda sniedz norādes par šo tematu.

76. Šo spriedumu raksturo terminoloģijas attīstība salīdzinājumā ar iepriekšējo judikatūru. Ja iepriekš pieņemtajos spriedumos Tiesa uzskatīja, ka tiesības iebilst pret trešās personas EEZ tirgū laistu preču importu tiek izsmeltas, ja pastāv "tiesiskas vai ekonomiskas atkarības saiknes" starp šo trešo personu un preču zīmes īpašnieku [56], tad 1994. gada 22. jūnija spriedumā *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) tā atsakās no šā formulējuma un atsaucas vienkārši uz "ekonomiskām saiknēm" – jēdzienu, ar kuru ir iespējams apzīmēt potenciāli plašāku darījumu attiecību spektru starp uzņēmumiem [57].

77. Šī terminoloģijas attīstība atspoguļo konceptuālu pāreju no formāla kritērija, saskaņā ar kuru preču zīmes izmantošanas kontrole, kas nepieciešama tiesību izsmelšanas nolūkā, ir iespējama tikai striktas atkarības attiecībās starp iesaistītajām struktūrām (īpašnieku attiecību vai tādu līgumu pastāvēšana, kas formalizē autoritātes attiecības, piešķirot vadības vai pārvaldības varu vienai no pusēm, kam otrai pusei ir jāpakļaujas), uz lielākā mērā materiāli tiesisku kritēriju, saskaņā ar kuru svarīgākais ir nevis tas, kāda veida attiecības saista minētās struktūras, bet gan tas, ka, pateicoties šīm attiecībām, preču zīmei ir *vienota kontrole* [58].

78. Tomēr šāds kritērijs var attiekties ne tikai uz klasiskajām, 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 34. punktā minētajām situācijām, kad preču zīmes izmantošanu kontrolē viena persona (licences izsniedzējs vai ražotājs) vai struktūra, kas veido ekonomisku vienību (grupa), bet arī uz situācijām, kad šai izmantošanai importētājā valstī un eksportētājā valstī ir *kopīga kontrole*, ko veic divas atšķirīgas personas – katra būdama valsts līmenī atzītu tiesību īpašniece -, kuras, izmantojot preču zīmi, rīkojas kā viens un tas pats interešu centrs.

79. Šādās situācijās, kā arī gadījumos, kas minēti 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 34. punktā, preču zīmei ir vienota kontrole un ar šo preču zīmi apzīmēto preču ražošanu un tirdzniecību var attiecināt uz vienu lēmumu pieņemšanas centru. Šis apstāklis, ka ir vienota kontrole, izslēdz to, ka attiecībā uz preču zīmju tiesībām var atsaukties uz valsts tiesību aktiem, lai ierobežotu minēto preču apriti [59].

80. Tādējādi, ja divi vai vairāki paralēlu preču zīmju īpašnieki vienojas par kopīgu kontroli pār savu apzīmējumu izmantošanu, vai tām ir vai nav kopīga izcelsme, katrs no tiem atsakās īstenot savas tiesības iebilst pret to, ka viņa teritorijā importē ar preču zīmi apzīmētas preces, ko laidis tirgū eksportētājā valstī kāds cits no īpašniekiem, kurš ir nolīguma dalībnieks, un šī laišana tirgū jāuzskata par tādu, kas veikta ar viņa piekrišanu.

81. Vienlaikus, lai rastos šādas tiesību izsmelšanas sekas, ir svarīgi, lai nolīgumā būtu paredzēta iespēja *tieši vai netieši noteikt preces, kas apzīmētas ar preču zīmi, un kontrolēt to kvalitāti*. Šī prasība, kas skaidri izteikta 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 37. un 38. punktā, kā arī 1990. gada 17. oktobra sprieduma *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359) 13. punktā, saistīta ar preču zīmes pamatfunkciju, kas ir norāde par preču (vai pakalpojumu), kas ar to apzīmēti, komerciālo izcelsmi. Šajā saistībā ir svarīgi uzsvērt, ka preču zīmes

56 Tostarp skat. spriedumus, 1985. gada 9. jūlijs, *Pharmon* (19/84, EU:C:1985:304, 22. punkts), kā arī 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 12. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Norādu, ka Tiesa savā judikatūrā saistībā ar preču zīmēm ir vairākkārt atsaukusies uz līdzīgiem jēdzieniem, kuru robežas, šķiet, ir jāinterpretē plaši. Skat. it īpaši atsauci uz "komerciālu saikni" vai uz "īpašām attiecībām" spriedumos, 1999. gada 23. februāris, *BMW* (C-63/97, EU:C:1999:82, 51. punkts), kā arī 2005. gada 17. marts, *Gillette Company* un *Gillette Group Finland* (C-228/03, EU:C:2005:177, 42. punkts), uz "materiālu saikni komercdarbībā" spriedumos, 2002. gada 12. novembris, *Arsenal Football Club* (C-206/01, EU:C:2002:651), un 2004. gada 16. novembris, *Anheuser-Busch* (C-245/02, EU:C:2004:717, 60. punkts), vai arī uz jēdzienu "ekonomiski saistīts uzņēmums" spriedumā, 2007. gada 25. janvāris, *Adam Opel* (C-48/05, EU:C:2007:55, 60. punkts).

58 Skat. it īpaši spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 39. punkts).

59 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261, 39. punkts).

vienotās kontroles kontekstā, kuru kopīgi veic divi vai vairāki paralēlo tiesību īpašnieki, šī funkcija ir jāskata tajā nozīmē, ka izcelsme, kas preču zīmei ir jāgarantē, nav saistīta ar uzņēmumu, kurš ir atbildīgs par preču ražošanu, bet tā norāda uz centru, kur tiek izdarītas stratēģiskās izvēles saistībā ar šo preču piedāvājumu.

82. Neskarot iepriekšminēto precizējumu saistībā ar kontroles priekšmetu, es tātad uzskatu, un Komisija tam piekrīt, ka nav izslēgts, ka īpašniekus, kuriem pieder paralēlas preču zīmes, kas izriet no vienotas preču zīmes sadalīšanas pēc teritoriāli ierobežotas šīs preču zīmes nodošanas, var uzskatīt par tādiem, kas ir "ekonomiski saistīti", lai piemērotu tiesību izsmelšanas principu, ja viņi koordinē savu komercpolitiku ar mērķi īstenot kopīgu kontroli pār viņu attiecīgo preču zīmju izmantošanu [60].

83. Man šķiet, ka šajā lietā pret šo nostāju izvirzītie argumenti nespēj pārliecināt.

84. Pirmkārt, pretēji tam, kas tika apgalvots, šāda nostāja neliek apšaubīt 1990. gada 17. oktobra spriedumu *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359) un 1994. gada 22. jūnija spriedumu *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261).

85. Būtībā šajos spriedumos pieņemtais risinājums ir pakļauts nosacījumam, ka pēc tiesību nodošanas neatkarīgi no to kopīgās izcelsmes katra preču zīme *neatkarīgi* pilda savu funkciju garantēt, ka ar to apzīmētajām precēm ir viena un tā pati izcelsme [61]. Vienīgi tad, ja šis nosacījums ir izpildīts, tiesības iebilst pret preču, kas apzīmētas ar preču zīmi, brīvu apriti – tiesības, kuras vienotās preču zīmes īpašniekam tās sadalīšanas brīdī *pašam nepieder*, - var atzīt īpašnieki, kam pieder paralēlās tiesības, kuras izriet no šīs sadalīšanas, un sekas ir tādas, ka šo preču paralēlā tirdzniecība, kas bija atļauta pirms tiesību nodošanas, būs aizliegta. Tomēr minētais nosacījums acīmredzami netiek izpildīts, ja persona, kas nodod īpašumtiesības, un īpašumtiesību saņēmējs vai īpašumtiesību saņēmēji vienojas par savu preču zīmju kopīgu izmantošanu un pieņem komercstratēģiju ar mērķi aizsargāt un uzturēt tirgū savu apzīmējumu kā vienotas preču zīmes tēlu.

86. Tiesību izsmelšanas principa piemērošana tādā gadījumā kā šajā lietā ir ne tikai saskanīga ar 1990. gada 17. oktobra spriedumu *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359) un 1994. gada 22. jūnija spriedumu *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261), bet arī atbilst mērķim, kas vadīja Tiesu šajos spriedumos, proti, centieniem rast pareizu līdzsvaru starp pretrunīgajiem preču brīvas aprites mērķiem un ar preču zīmi piešķirtu tiesību aizsardzību. Kā Tiesa precizē 1994. gada 22. jūnija sprieduma *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger* (C-9/93, EU:C:1994:261) 39. punktā, Līguma noteikumi attiecībā uz preču brīvu apriti ir šķērslis tādu valsts tiesību aktu piemērošanai, kuri ļauj izmantot preču tiesības tam, lai kavētu tādas preces brīvu apriti, kas apzīmēta ar preču zīmi, uz kuras izmantošanu attiecas *vienota kontrole*. Būtībā preču zīmju tiesību priekšmets nav atļaut īpašniekiem sadalīt valstu tirgus un tādējādi veicināt cenu atšķirību saglabāšanu, kas var pastāvēt starp dalībvalstīm [62].

87. Otrkārt, nevar iebilst, ka attiecības, kas pastāv starp paralēlu preču zīmju īpašniekiem, kuri vienojas par savu apzīmējumu kopīgu pārvaldību, nevar pielīdzināt attiecībām starp licences izsniedzēju un viņa licences saņēmējiem, starp ražotāju un viņa koncesionāriem vai arī starp sabiedrībām, kas ir vienas grupas locekles. Būtībā, kā es jau iepriekš uzsvēru šajos secinājumos, tieši tas, ka preču zīmei ir vienota kontrole, kas ir visu šo attiecību rezultāts, nevis šo attiecību formālie aspekti izraisa tiesību izsmelšanu.

60 Norādu, ka līdzīgu viedokli 2006. gadā izteica *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Anglijas un Velsas Apelācijas tiesa (Civillietu nodaļa), Apvienotā Karaliste) lietā *Doncaster Pharmaceutical Group Ltd v. Bolton Pharmaceutical 100 Ltd. [2006] EWCA civ. 661*. Starp pusēm tika noslēgts darījums, un lietā netika iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu.

61 Skat. spriedumu, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF* (C-10/89, EU:C:1990:359, 18. punkts).

62 Tostarp skat. spriedumu, 1996. gada 11. jūlijs, *MPA Pharma* (C-232/94, EU:C:1996:289, 19. punkts).

88. Protams, ir tiesa, ka preču zīmes īpašnieks gūst tiešu vai netiešu labumu no tā, ka pirmo reizi tirgū tiek laista prece, kuru ar preču zīmi apzīmējis viņa licences saņēmējs, koncesionārs vai sabiedrība, kas ir tās pašas grupas locekle, savukārt tā nav, ja šo pirmo laišanu tirgū veic paralēlas preču zīmes īpašnieks. Ja nav šāda labuma, varētu apstrīdēt, ka ir notikusi tāda laišana tirgū, kas var izsmelt preču zīmes īpašnieka tiesības. Šķiet, ka šo secinājumu 30. punktā atgādinātajā judikatūrā attiecībā uz jēdzienu "laišana tirgū" tam ir sniegts pamatojums.

89. Šajā ziņā es norādu, ka atlīdzības gūšana, preci laižot tirgū pirmo reizi, atšķirībā no citiem intelektuālā un rūpnieciskā īpašuma priekšmetiem – kā it īpaši patents – nav uzskatāma par preču zīmes tiesību īpašo priekšmetu, un, kā jau norādīju iepriekš, tās ir "tiesības izmantot preču zīmi, pirmo reizi laižot preci apritē" [63]. No tā izriet, kā norādījis ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss savu secinājumu lietās *Bristol-Myers Squibb* u.c. (C-427/93, C-429/93, C-436/93, C-71/94 un C-232/94, EU:C:1995:440) 61. punktā, būtiskais, lai piemērotu tiesību izsmelšanas principu, nav jautājums, vai tiesību īpašnieks no pārdošanas saņem taisnīgu atlīdzību, bet vai viņš tai piekrīt. Šo secinājumu 30. punktā minētā judikatūra līdz ar to jāuzskata par tādu, kas drīzāk tiecas precizēt brīdi, sākot ar kuru ar preču zīmi apzīmētas preces tiek laistas apgrozībā, nevis noteikt obligātu tiesību izsmelšanas nosacījumu [64].

90. Treškārt, pretēji tam, ko apgalvo it īpaši *Schweppes*, teritoriāli ierobežota preču zīmes nodošana kā autorizēta kārtība preču zīmju tiesību nodošanai nevarētu tikt apšaubīta arī tad, ja Tiesa atbalstītu Komisijas aizstāvēto nostāju, kā es iesaku darīt. Šādas nodošanas gadījumā puses, ievērojot konkurences noteikumus, būtībā var savstarpēji aizliegt tirdzniecību savās attiecīgajās teritorijās, kā tas ir ekskluzīvas licences līguma gadījumā. Tādējādi ar preču zīmi apzīmētu preču aprite no vienas teritorijas uz citu, nepārkāpjot tiesību nodošanas līgumu, būtu iespējama tikai tad, ja importa darījumu veic trešā persona.

91. Ceturtkārt, un te ir runa par sarežģītāko aspektu, Tiesā tika apspriests jautājums par to, kam ir pienākums pierādīt to, ka starp paralēlo preču zīmju īpašniekiem pastāv saskaņošana, kas var būt par pamatu vienotai kontrolei iepriekš precizētajā nozīmē.

92. Pirmkārt, tā kā gūt šādu pierādījumu trešajai personai objektīvi var būt grūti, šķiet saprātīgi, kā to iesaka Komisija, pielāgot noteikumu, saskaņā ar kuru paralēlajam importētājam principā pienāktos pierādīt faktus, kas pamato preču zīmes piešķirto tiesību izsmelšanu [65]. Šajā ziņā es atgādinu, ka pierādīšanas pienākuma maiņu Tiesa pieļauj it īpaši tad, ja šā noteikuma piemērošana ļautu preču zīmes īpašniekam sadalīt valstu tirgus, tādējādi veicinot to, ka saglabājas cenu atšķirības, kas var pastāvēt starp dalībvalstīm [66].

93. Otrkārt, kā to lūdz *Schweppes* grupas sabiedrības, ir jāparedz skaidri noteikumi attiecībā uz pierādījumiem, citādi var rasties neskaidra situācija par sliktu paralēlo valsts preču zīmju īpašniekiem.

94. Tomēr, ja tādās situācijās kā pamatlietā būtu pārmērīgi prasīt, lai paralēlais importētājs pierāda, ka preču zīme eksportētājā valstī un importētājā valstī tiek pakļauta vienotai kontrolei, tam tomēr ir jānorāda precīzu un saskanīgu norāžu kopums, kas ļautu izdarīt secinājumus par šādas kontroles esamību. Iesniedzējtiesas aprakstītie un šo secinājumu 10. punktā minētie fakti ir apstākļi, kas var būt šādas norādes.

63 Skat. šo secinājumu 28. punktu.

64 Vienlaikus skat. ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus lietā *L'Oréal* u.c. (C-324/09, EU:C:2010:757, 47. un 73. punkts).

65 Skat. spriedumu, 2003. gada 8. aprīlis, *Van Doren + Q* (C-244/00, EU:C:2003:204, 35. un 36. punkts).

66 Skat. spriedumu, 2003. gada 8. aprīlis, *Van Doren + Q* (C-244/00, EU:C:2003:204, 38. punkts), kas attiecas uz situācijām, kurās preču zīmes īpašnieks tirgo preces EEZ teritorijā, izmantojot ekskluzīvu izplatīšanas sistēmu.

95. Ja pastāv precīzu un saskanīgu norāžu kopums, īpašniekam, kas vēlas iebilst pret preču, kas apzīmētas ar preču zīmi, importu savā teritorijā, būs jāpierāda, ka ar preču zīmes īpašnieku eksportētājā valstī nav noslēgts nekāds līgums vai vienošanās ar mērķi pakļaut preču zīmi vienotai kontrolei.

96. Valsts tiesai, ņemot vērā visus izskatāmās lietas faktiskos apstākļus un pēc tam, kad tā vajadzības gadījumā likusi uzrādīt tiesību nodošanas līgumu un citus atbilstošos dokumentus, lai gūtu skaidrību par saiknēm, kas vieno paralēlo preču zīmju īpašniekus, būs jāizvērtē, vai attiecībā uz lietā aspriežamajām precēm ir izpildīti nosacījumi preču zīmes īpašnieka tiesību importētājā valstī izsmelšanai.

97. Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka šādus nosacījumus var uzskatīt par izpildītiem tikai tad, ja preču zīmes vienotā kontrole struktūrām, kas to veic, dod iespēju tieši vai netieši noteikt preces, kuras ir apzīmētas ar preču zīmi, un kontrolēt to kvalitāti.

Atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem

98. Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto analīzi, manuprāt, uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir kopīgi jāatbild tādējādi, ka LESD 36. pants un Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts liedz valsts preču zīmes īpašnieka licences saņēmējam atsaukties uz ekskluzīvajām tiesībām, kas preču zīmes īpašniekam ir saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā minētā preču zīme ir reģistrēta, lai liegtu šajā valstī importēt un/vai tirgot preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi, bet nāk no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kas iepriekš piederējusi grupai, kuras locekļi ir gan preču zīmes īpašnieks importētājā valstī, gan viņa licences saņēmējs, pieder trešajai personai, kas tiesības uz to ieguvusi ar tiesību nodošanas starpniecību, ja, ņemot vērā ekonomiskās saiknes starp preču zīmes īpašnieku importētājā valstī un preču zīmes īpašnieku eksportētājā valstī, sekas ir tādas, ka šīm preču zīmēm ir vienota kontrole un ka preču zīmes īpašniekam importētājā valstī ir iespēja tieši vai netieši noteikt preces, kuras eksportētājā valstī ir apzīmētas ar preču zīmi, kā arī kontrolēt to kvalitāti.

Secinājumi

99. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, es iesaku Tiesai atbildēt uz *Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8, Spānija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem šādi:

LESD 36. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 7. panta 1. punkts liedz valsts preču zīmes īpašnieka licences saņēmējam atsaukties uz ekskluzīvajām tiesībām, kas preču zīmes īpašniekam ir saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā minētā preču zīme ir reģistrēta, lai liegtu šajā valstī importēt un/vai tirgot preces, kas apzīmētas ar identisku preču zīmi, bet nāk no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kas iepriekš piederējusi grupai, kuras locekļi ir gan preču zīmes īpašnieks importētājā valstī, gan viņa licences saņēmējs, pieder trešajai personai, kas tiesības uz to ieguvusi ar tiesību nodošanas starpniecību, ja, ņemot vērā ekonomiskās saiknes starp preču zīmes īpašnieku importētājā valstī un preču zīmes īpašnieku eksportētājā valstī, sekas ir tādas, ka šīm preču zīmēm ir vienota kontrole un ka preču zīmes īpašniekam importētājā valstī ir iespēja tieši vai netieši noteikt preces, kuras eksportētājā valstī ir apzīmētas ar preču zīmi, kā arī kontrolēt to kvalitāti.